

Sygn. akt XP 1192/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Ławnicy: L. Z., K. K.

Protokolant: Magdalena Stankiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 listopada 2015 r. **we W.**

sprawy z powództwa: M. Z.

przeciwko T. P. **we W.**

o odszkodowanie w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia

I. zasądza od strony pozwanej T. P. we W. na rzecz powódki M. Z. kwotę 6.720, 00 zł brutto (sześć tysięcy siedemset dwadzieścia złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 13 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje uiszczyć stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia) kwotę 783,58 zł tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych ze Skarbu Państwa, w tym opłaty od pozwu od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy;

V. wyrokowi w punkcie I sentencji wyroku nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości kwoty 2352, 00 zł brutto.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 12 listopada 2014 r. powódka M. Z. domagała się od strony pozwanej T. P. we W. odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów prawa pracy w kwocie 6.720 zł.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka wskazała, iż była pracownikiem T. P. we W. od dnia 01 kwietnia 2008 r. na stanowisku specjalisty do spraw promocji i organizacji widowni. W okresie od dnia 14 marca 2014 r. do dnia 11 września 2014 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim, po którym korzystała z urlopu wypoczynkowego do dnia 21 października 2014 r. Następnie stawiała się w pracy i wówczas została poinformowana przez pracodawcę o zamiarze zwolnienia jej w trybie natychmiastowym. Powódka wskazała, iż w dniu 28 października 2014 r. otrzymała oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę wraz ze świadectwem pracy. Zdaniem powódki nastąpiło zerwanie

związku przyczynowego pomiędzy chorobą, a okresem kiedy udzielono jej urlopu wypoczynkowego to jest do dnia 21 października 2014 r. Powódka wskazała, iż od dnia 22 października 2014 r. została zwolniona z obowiązku świadczenia pracy.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana T. P. we W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana podniosła, iż w okresie od dnia 14 marca 2014 r. do dnia 11 września 2014 r. powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim i została poinformowana o wykorzystaniu całego okresu zasiłkowego. Powódka nie poinformowała czy będzie korzystać z zasiłku rehabilitacyjnego czy podejmie pracę i z tych względów powódka po zakończeniu okresu zasiłkowego została zwolniona ze świadczenia pracy. Powódka nie posiadała ważnych badań potwierdzających zdolność do pracy co uniemożliwiało dopuszczenie jej do pracy. Po zwolnieniu lekarskim powódka złożyła wniosek o udzielenie jej zaległego urlopu wypoczynkowego w okresie od dnia 12 września 2014 r. do 21 października 2014 r. na które nie wyraził zgody. Powódka mimo braku zgody nie stawiała się do pracy i nie podpisywała list obecności przez 28 dni. Pomimo takiego zachowania powódki, pracodawca wypłacił powódce wynagrodzenie mając na względzie jej ciężką sytuację zdrowotną. Przeprowadzone badanie lekarskie z dnia 21 października 2014 r. wskazało, iż powódka jest niezdolna do pracy, strona pozwana nie mogła zaoferować powódce innego stanowiska w związku z czym strona pozwana podjęła działania mające na celu rozwiązanie stosunku pracy z powódką, zwracając się do reprezentującej jej organizacji związkowej która nie wniosła zastrzeżeń do rozwiązania stosunku pracy.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. Z. była zatrudniona w T. P. we W. początkowo na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 01 kwietnia 2008 r. do dnia 31 maja 2008 r. w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku specjalisty do spraw organizacji widowni.

Od dnia 01 czerwca 2008 r. powódka została zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy.

Do obowiązków powódki na zajmowanym stanowisku należało w szczególności:

- Sporządzanie codziennych, tygodniowych i miesięcznych raportów kasowych,
- Sporządzanie umów i comiesięczne rozliczanie obsługi widowni,
- Organizowanie i rozpowszechnienie promocji,
- Wysyłka zaproszeń na spektakle premierowe i wydarzenia artystyczne,
- Dyżury na spektaklach premierowych i na pozostałych wydarzeniach artystycznych,
- Pozyskiwanie nowych widzów, również poza W.,
- Kontakt z wolontariuszami- kontrolowanie kolportażu ulotek,
- Zastępstwo kasjerski w kasach biletowych teatru,
- Rozliczanie imprez obcych,
- Wypełnianie dodatkowych poleceń Kierownika D. wynikających z bieżących zadań ,
- Wystawianie faktur TP dla klientów D. Marketingu i Impresariatu,
- Przestrzeganie przepisów bhp.

Średniomiesięczne wynagrodzenie powódki stanowiło kwotę 2 352,00 zł.

Dowód: umowy o pracę,

Zakres obowiązków – akta osobowe,

Zaświadczenie o zarobkach k. 32.

W roku 2012 powódka była niezdolna do pracy przez 54 dni, w roku 2012 r. przez 20 dni.

Dowód: zeznania świadka J. K.,

Przesłuchanie powódki M. Z. k. 68 (płyta CD),

Świadcstwo pracy k. 5-6.

W roku 2014 r. w okresie od dnia 14 marca do dnia 11 września 2014 r. powódka była niezdolna do pracy z powodów psychiatrycznych. Powódka wykorzystała 182 dni okresu zasiłku chorobowego.

W okresie leczenia od dnia 28 kwietnia 2014 r. do 18 lipca 2014 r. M. Z. przebywała w (...) sp. z o.o. we W., a następnie pozostawała pod stałą opieką lekarza psychiatry.

Powódce w dniu 18 lipca 2014 r. zostało wydane zaświadczenie od lekarza prowadzącego stwierdzające brak przeciwwskazań do pracy.

Dowód: Przesłuchanie w charakterze stron powódki M. Z. k. 68 (płyta CD),

Karta informacyjna leczenia z dn. 18.07.14 r.,

Zaświadczenie i braku przeciwwskazań do pracy z dn. 18.07.14 – k. 82 koperta

Przed zakończeniem okresu zasiłkowego powódka w dniu 10 września 2014 r. złożyła do strony pozwanej wniosek o udzielenie urlopu wypoczynkowego na okres od dnia 12 września 2014 r. do 21 października 2014 r.

Początkowo dyrektor strony pozwanej nie wyraził zgody na udzielenie urlopu powódce, jednak po konsultacji pracownikiem działu kadr, powódce udzielono urlopu wypoczynkowego w żądanym wymiarze.

Powódka wykorzystała cały urlop wypoczynkowy za rok 2014 r. w w/ terminie.

Dowód: częściowo zeznania świadka J. K.,

przesłuchanie powódki M. Z. k. 68 (płyta CD),

karta ewidencji czasu pracy za rok 2014 r. – akta osobowe,

świadcstwo pracy k. 5-6,

listy płac k. 27-29.

W dniu 19 września 2014 r. powódka odbyła konsultację lekarską u lekarza prowadzącego, który wydał orzeczenie lekarskie stwierdzające niezdolność do pracy powódki na dotychczasowym stanowisku.

W dniu 24 września 2014 r. powódka otrzymała od pracodawcy skierowania na profilaktyczne badania lekarskie.

W dniu 26 września 2014 r. lekarz medycyny pracy stwierdził utratę zdolności do wykonywania dotychczasowej pracy w oparciu o orzeczenie lekarza psychiatry.

Dowód : dokumentacja medyczna k. 72-75,77,

Orzeczenie lekarskie z dn. 19.09.14 r. k. 76.

Niezdolność do pracy w okresie pobierania zasiłku chorobowego od dnia 14 marca 2014 r. do 11 września 2014 r. była spowodowana tą samą przyczyną co niezdolność co w orzeczeniu lekarskim lekarza medycyny pracy z dnia 26 września 2014 r.

Powódka w okresie od dnia 12 września 2014 r. do 28 października 2014 r. odzyskała zdolność do pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku.

Dowód: opinia biegłego psychiatry z dn. 27.03.14 r. k. 83-84

opinia uzupełniająca biegłego psychiatry k. 106

Przed zakończeniem urlopu wypoczynkowego powódka dostarczyła do działu kadr zaświadczenie lekarskie od lekarza medycyny pracy. Kierownik działu kadr poinformował powódkę, iż będzie rozwiązana z nią umowa o pracę oraz, iż jest zwolniona ze świadczenia pracy.

Dowód: częściowo zeznania świadka J. K.,

przesłuchanie powódki M. Z. k. 68 (płyta CD),

Pismem z dnia 21 października 2014 r. strona pozwana zwróciła się do reprezentującej powódkę organizacji związkowej (...) (...) przy T. P. we W. o zamiarze rozwiązania umowy o pracę z powódką bez wypowiedzenia z powodu długotrwałej choroby i wykorzystania okresu zasiłkowego 182 dni oraz wobec przeciwwskazań zdrowotnych i niezdolności do podjęcia wykonywania pracy.

(...) (...) przy T. P. we W. nie wniosła sprzeciwu w przedmiocie rozwiązania stosunku pracy z powódką.

Dowód: pismo z dn. 21.10.14 r. – akta osobowe,

zeznania świadka J. K. k. 68 (płyta CD).

W dniu 28 października 2014 r. M. Z. otrzymała od strony pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z przyczyn niezawinionych przez pracownika z powodu wyczerpania okresu zasiłkowego oraz wobec przeciwwskazań zdrowotnych i niezdolności do podjęcia wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku.

Dowód: oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę k. 6.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka roszczenie swoje oparła o treść art. 53 kodeksu pracy.

Zgodnie z przepisem art. 53 § 1 punkt 1 litera b kodeksu pracy pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Znaczenie ustalenia okresu zasiłkowego na gruncie przepisu 53 § 1 punkt 1 litera b KP polega na tym, że jego wyczerpanie wyznacza najwcześniejszy dopuszczalny termin złożenia przez pracodawcę oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia.

Prawo pracodawcy do rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę w trybie art. 53 kp powstaje z upływem wskazanych w przepisie okresów i kończy się z dniem stawienia się pracownika do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności. (art. 53 par. 3 kp) Aby można było rozwiązać z pracownikiem umowę o pracę musi upłynąć okres ochronny, a niezdolność do pracy musi trwać nadal. Zatem przesłanką negatywną do zastosowania powyższej wskazanej regulacji jest rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia po stawieniu się pracownika do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności (art. 53 § 3 k.p.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest fakt, iż powódka zatrudniona była u strony pozwanej powyżej 6 miesięcy i że w okresie od 14 marca 2014 r. do 11 września 2014 r. powódka wyczerpała cały okres 182 dni zasiłku chorobowego.

Powódka nie starała się o przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, lecz po upływie okresu 182 dni zasiłku chorobowego, wystąpiła do strony pozwanej o udzielenie jej urlopu wypoczynkowego, a urlop ten został jej udzielony. Fakt ten wynika z zebranego materiału dowodowego, tj. zarówno z przedstawionych przez strony dokumentów w aktach osobowych powódki, ale także z przesłuchania świadka J. K. i powódki.

Zatem należy uznać, że faktycznie powódka korzystała w okresie bezpośrednio przypadającym po wyczerpaniu zasiłku chorobowego to jest od dnia 12 września 2014 r. do 21 października 2014 r. z urlopu wypoczynkowego.

Strona pozwana wprawdzie podnosiła, iż w dyrektor strony pozwanej nie wyraził zgody na udzielenie urlopu wypoczynkowego powódce, jednak zeznania świadka J. K. wskazują, iż faktycznie dyrektor początkowo nie wyraził zgody na urlop jednakże po rozmowie z jej osobą doszedł do przekonania, iż będzie to dobre rozwiązanie, zwłaszcza że powódka miała zaległy urlop wypoczynkowy oraz umówioną konsultację lekarską u lekarza prowadzącego bez której nie otrzyma zaświadczenie lekarskiego koniecznego do wydania orzeczenia przez lekarza medycyny pracy. Co więcej, strona pozwana nie poinformowała powódki o odmowie udzielenia urlopu ani nie wezwała jej do świadczenia pracy oraz nie skierowała bezpośrednio na badania lekarskie w celu ustalenia zdolności do pracy. Także dowód w postaci karty ewidencji czasu pracy powódki jednoznacznie wskazuje, iż w żądanym okresie udzielono jej urlopu wypoczynkowego gdyż oznaczono ten okres symbolami odpowiadającymi urlopowi wypoczynkowemu. Jednoznacznie o przyznaniu urlopu świadczy również przedstawiony przez powódkę dowód w postaci przyznania powódce prawa do świadczenia z ZFŚS z tytułu wykorzystania urlopu wypoczynkowego w w/w okresie. Także z listy płac wynika, że powódka otrzymała wynagrodzenie w pełnej wysokości, co umacnia fakt udzielenia powódce urlopu wypoczynkowego gdyż uprawnia on do wynagrodzenia w pełnej wysokości.

Nie budzi wątpliwości, iż pracodawca rozwiązał z powódką umowę o pracę z dniem 28 października 2014 r. to jest po okresie korzystania z urlopu wypoczynkowego (do dnia 21 października 2014 r.) i zwolnienia ze świadczenia pracy.

W tym miejscu należy wskazać na jednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażone m. in. w wyroku z dnia 04 kwietnia 2000 r. I PKN 565/99, iż korzystanie z urlopu wypoczynkowego jest równoznaczne z gotowością do pracy, a ściśle rzecz biorąc ze stawieniem się pracownika do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności w rozumieniu art. 53 k.p. Pracodawca nie ma już w tym dniu prawa do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p. Warunkiem korzystania z urlopu wypoczynkowego jest bowiem brak niezdolności do pracy wskutek choroby, zaś korzystanie z urlopu wypoczynkowego w tym wypadku (gdy pracownik wcześniej chorował przez okres wskazany w art. 53§ 1 pkt k.p.) równoznaczne ze stawieniem się pracownika do pracy. W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, iż w sytuacji gdy pracownik po zakończeniu zwolnienia lekarskiego stawił się do pracy, a pracodawca udzielił mu po stawieniu się do pracy urlopu wypoczynkowego, to tym samym w sposób dorozumiany uznał je za prawidłowe, a w tym stanie rzeczy, wobec treści art. 53 § 3 k.p. nie mógł już rozwiązać stosunku pracy z pracownikiem na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 06 listopada 2013 r., III PK 35/13, opubl. L.).

Zatem należało uznać, że skoro powódka bezpośrednio po okresie niezdolności do pracy w wymiarze 182 dni, za zgodą pracodawcy skorzystała z urlopu wypoczynkowego, była zdolna do pracy, a ciężar dowodu, że nie była ona nadal zdolna do pracy spoczywa na pracodawcy.

Stanowisko Sądu w tym zakresie w pełni jest zgodne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 25 listopada 2005 r. (I PK 89/05), w którym Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał, że: „ciężar udowodnienia niezdolności do pracy pracownika stawiającego się do niej po wyczerpaniu okresu pobierania zasiłku chorobowego spoczywa na pracodawcy, który powinien skierować pracownika na odpowiednie badania lekarskie. (OSNP 2006/19-20/296).

W niniejszej sprawie, strona pozwana nie wykazała w/w okoliczności, że wyrażając zgodę na urlop powódki od dnia 12 września 2014 r. powódka była nadal niezdolna do pracy.

Pomimo powyższego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego psychiatry uznając, że wyjaśnienie tej okoliczności wymaga wiadomości specjalnych.

W opinii z dnia 27 marca 2015 r. oraz w opinii uzupełniającej z dnia 18 września 2015 r. biegła jednoznacznie wskazała, że w okresie od dnia 12 września 2014 r. do 28 października 2014 r. powódka odzyskała zdolność do pracy.

W ocenie Sądu opinie biegłego specjalisty zasługiwały na pełen przymiot wiarygodności albowiem znajdowała oparcie w fachowej wiedzy biegłego, doświadczeniu, dokumentacji medycznej i badaniu powódki.

Zarówno opinia z dnia 27 marca 2015 r. oraz opinia uzupełniająca zostały sporządzone w sposób rzetelny i oparta o analizę akt. Nie było jakichkolwiek podstaw do uznania stronniczości biegłego. W następstwie powyższego Sąd podzielił zawarte w opinii wnioski, iż M. Z. w okresie od dnia 12 września 2014 r. do 28 października 2014 r. była zdolna do pracy.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika strony pozwanej zgłoszony na rozprawie w dniu 30 listopada 2015 r. o „wyjaśnienie przez biegłą sprzeczności w opinii lekarzy”, gdyż wniosek ten został złożony zbyt późno (pełnomocnik uchybiła terminowi wyznaczonemu przez przewodniczącego zarządzeniem z dnia 8 października 2015 r. i pomimo upływu 7-dni od dnia doręczenia jej opinii, co miało miejsce w dniu 14.10.2015 r. nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii), a także z uwagi na fakt, że wniosek ten został zgłoszony na okoliczność „ustalenia sprzeczności w opinii lekarzy” co wykracza poza przedmiot postępowania, gdyż w ocenie Sądu, nie jest istotne i możliwe ustalenie, dlaczego lekarz w PZP w orzeczeniu z dnia 19 września 2015 r. nie widział możliwości powrotu do pracy powódki. Biegła nie ma możliwości i konieczności ustalenia dlaczego lekarz wydał takie orzeczenie. Istotnym był fakt, że biegła w swojej opinii uzupełniającej jednoznacznie i kategorycznie uznała, że powódka w dniu 12 września 2015 r. była zdolna do pracy, a to było istotne dla rozstrzygnięcia w sprawie. Biegła miała w pełni wiedzę o wystawionym w dniu 19 września 2014 r. zaświadczeniu lekarskim przez lekarza powódki.

Niezależnie od powyższego, należy wskazać, że pełnomocnik strony pozwanej nie zgłosił zastrzeżeń w trybie art. 162 kpc w zakresie oddalenia wniosku o „dopuszczenie dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłego sądowego psychiatry”.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu, strona pozwana w dniu 28 października 2014 r. nie mogła rozwiązać stosunku pracy w oparciu o art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p. albowiem, jak wskazuje opinia biegłego sądowego, od dnia 12 września 2014 r. powódka odzyskała zdolność do pracy. Umocnieniem powyższej argumentacji jest także to, iż strona pozwana po okresie wyczerpania zasiłku chorobowego przez powódkę udzieliła jej urlopu wypoczynkowego od dnia 11 września do 21 października 2014 r. tym samym należało to utożsamiać z odzyskaniem zdolności do pracy przez powódkę. Gdyby powódka nadal pozostawała niezdolna do pracy, lekarz prowadzący pod którego opieką przebywała wystawiłby dalsze zaświadczenia o niezdolności do pracy, które nawet przy udzieleniu urlopu wypoczynkowego skutkowałyby samoistnym przekształceniem urlopu wypoczynkowego w okres niezdolności do pracy. Oczywiście jest to, iż ze swej istotny pobieranie urlopu wypoczynkowy jest realizowane przez osoby zdolne do pracy, chyba że osoba ta

z własnej woli, mimo niezdolności do pracy stwierdzonej zaświadczeniem lekarskim, nie przedstawia go pracodawcy ukrywając ten fakt i godzi się na korzystanie z urlopu wypoczynkowego.

Strona pozwana nie podjęła jakichkolwiek działań pozwalających na ustalenie, że powódka w okresie pobierania urlopu wypoczynkowego była niezdolna do pracy, a opinie biegłego sądowego jednoznacznie wykazały, że powódka była zdolna do pracy w momencie jego rozpoczęcia. Co więcej, strona pozwana mimo pełnej możliwości rozwiązania stosunku pracy z powódką bezpośrednio po wyczerpaniu okresu pobierania zasiłku chorobowego tj. od dnia 12 września 2014 r. w pełni świadomie udzieliła powódce prawa do urlopu wypoczynkowego, który był jednoznaczny z odzyskaniem zdolności do pracy.

Ustalenie, czy zgłaszający swój powrót do pracy pracownik jest zdolny do jej wykonywania na dotychczasowym stanowisku pracy powinno odbywać się w ramach kontrolnych badań profilaktycznych, których obowiązek przeprowadzenia materializuje się po każdym okresie niezdolności pracownika do pracy spowodowanej chorobą trwającą dłużej niż 30 dni (art. 229 § 2 zd. 2 k.p.). Strona pozwana po powyższym okresie bezpośrednio nie skierowała powódki na badanie lekarskie w celu ustalenia zdolności albo niezdolności jej do pracy, skierowanie takiej powódki otrzymała dopiero w dniu 26 września 2013 r. Tym samym to zaniechanie pracodawcy skutkowało tym, iż na nim spoczęły negatywne konsekwencje nie skierowania powódki bezpośrednio po wyczerpaniu okresu zasiłkowego na badania.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentów jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła skutecznie ich autentyczności i wiarygodności. Dowody osobowe w postaci zeznania świadka J. K. zasługiwały na częściowy walor wiarygodności w zakresie w jakim znajdowały potwierdzenie w przesłuchaniu w charakterze stron powódki. Zeznania powódki jako jasne, spójne i znajdujące odzwierciedlenie w materiale nieosobowym zasługiwały na pełne uwzględnienie.

Odnosząc się do opinii biegłego sądowego, Sąd uznał za wiarygodną opinie sporządzoną przez niego w toku niniejszego postępowania. W ocenie Sądu, wydana w sprawie opinia biegłego sądowego i opinia uzupełniająca jest rzetelna, racjonalna, wewnętrznie spójna, logiczna, oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy a Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłego, tym bardziej, że wydana opinia przez biegłego sądowego zawiera pełne i jasne uzasadnienie.

Biegli sądowi obowiązani są orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonej przez biegłych opinii, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia powódki, w odniesieniu do obowiązujących przepisów.

Wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron. Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłego, jak i jego rzetelności przy wydaniu opinii. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego ujęty w wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy w ocenie Sądu w dacie rozwiązania stosunku pracy z powódką strona pozwana nie była uprawniona do skorzystania z trybu art. 53 § 1 pkt 1 lit b albowiem w dacie tej powódka odzyskała zdolność do pracy i tym samym wypełniona została ujemna przesłanka z art. 53 § 3 k.p. wyłączająca możliwość rozwiązanie umowy o pracę w omawianym trybie.

W konsekwencji rozwiązania umowy o pracę z naruszeniem przepisów prawa powódka na podstawie art. 56 k.p. mogła żądać odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Jako, że powódka miała trzymiesięczny okres wypowiedzenia i żądała kwoty 6 720,00 zł, a wysokość wynagrodzenia za trzy miesiące stanowiła kwotę 7 056,00 zł (k.32) Sąd orzekł w granicach żądania powódki w punkcie I sentencji wyroku tj. zasądził kwotę 6720 zł.

Podstawę prawną dla określenia terminu naliczania odsetek od zasądzonych kwot stanowił art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Z uwagi na to, że powódka wносиła o odszkodowanie wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu (k. 120) a odsetki od roszczenia odszkodowawczego można liczyć najwcześniej od dnia następnego po dniu, w który dłużnik dowiedział się o żądaniu, Sąd zasądził odsetki od dnia 13 grudnia 2014 r. (tj. dniu następnym po dniu, kiedy strona pozwana otrzymała pozew), a w pkt II dalej idące powództwo w tym zakresie oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III sentencji wyroku kierując się odpowiedzialności stron za wynik procesu zgodnie z art. 98 k.p.c.

Mając na uwadze iż powódka wygrała proces co do zasady Sąd zasądził od strony pozwanej na jej rzecz kwotę 60 zł na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Sąd uwzględnił stawki obowiązujące przed zmianą w/w Rozporządzenia wprowadzoną Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2015 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 31 lipca 2015 r.) z uwagi na treść par. 2 w/w rozporządzenia zmieniającego, który stanowi, że do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Niniejsza sprawa została wszczęta w I instancji przed 1 sierpnia 2015 r. zatem mają do niej zastosowanie przepisy przed wprowadzoną zmianą.

O obowiązku zapłaty przez stronę pozwaną na rzecz Skarbu Państwa, nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu od wniesienia, której powódka była zwolniona z mocy ustawy orzeczono na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 113 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Zgodnie z art. 113 ust. 1 cytowanej ustawy, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Strona pozwana przegrała proces w zasadzie w całości, zatem Sąd obciążył ją kosztami sądowymi w łącznej wysokości 783,58 zł, na którą składają się: koszty opinii biegłego z dnia 27 marca 2015 r. w kwocie 319,70 zł, opinii uzupełniającej w kwocie 127,88 zł i opłaty od pozwu w kwocie 336,00 zł (6 720 zł x 5%) co łącznie wynosi kwotę 783,58 zł.

Rozstrzygnięcie w punkcie V sentencji wyroku Sąd oparł o treść art. 477² k.p.c.